Något om sambandet mellan skatteflykt och omfattningen av ett bolags fastighetsbestånd

Av civilekonom Ragnar Helgesson

Bakgrund

Regeringsrätten har nu tagit ställning till hur skatteflyktsregeln i 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen skall tolkas, RR:s dom 365-1981 av den 8 juli, 1983, RÅ 83 1:33. Bestämmelsen har sitt ursprung i en proposition från år 1967, prop 1967:153 s. 142. Den går ut på att hindra att skattefördelar erhålls genom att en fastighet — som skall säljas — först förs över till ett aktiebolag, varefter aktierna sedan avyttras. Om syftet är att undkomma realisationsvinstskatten på fastigheten, kan aktielikviden betraktas som om den vore ersättning för själva fastigheten. De regler som gäller för beräkning av realisationsvinst vid avyttring av fastighet får dock enligt skatteflyktsregeln endast tillämpas, om fastigheten utgör bolagets väsentliga tillgång. Den lagtext som berörs har följande lydelse.

Har fastighet överlåtits på aktiebolag, handelsbolag eller ekonomisk förening genom fång på vilket lagfart sökts efter den 8 november 1967 av någon som har ett bestämmande inflytande över bolaget eller föreningen, beräknas skattepliktig realisationsvinst vid hans avyttring av aktie eller andel i bolaget eller föreningen som om avyttringen avsett mot aktien eller andelen svarande andel av fastigheten. Vad nu sagts får inte föranleda att skattepliktig realisationsvinst beräknas lägre eller att avdragsgill realisationsförlust beräknas högre än enligt reglerna i detta moment. Bestämmelserna i detta stycke gäller endast om sådan fastighet utgör bolagets eller föreningens väsentliga tillgång.[1]

När är en fastighet bolagets väsentliga tillgång?

Av förarbetena till bestämmelserna framgår inte hur man bör resonera för att få fram när en fastighet utgör väsentlig tillgång. I propositionen sägs endast att om bolaget driver rörelse av ej alltför obetydlig omfattning, så kan skatteflyktsregeln inte åberopas. Enligt bevillningsutskottet borde bestämmelsen tillämpas så välvilligt som möjligt utan att syftet med bestämmelsen äventyras, Bev U 64 1967 s 72. Den ende som diskuterat frågan tycks vara bankdirektör Ulf Fredholm. I en artikel i Skattenytt 1969 framförde han bl a följande synpunkter, SN 1969 s 141.

---

[1] De ändringar som genomfördes på grundval av realisationsvinstkommitténs betänkande har inget direkt samband med vad som är av intresse i det nu aktuella målet (SOU 1975:53 s 193; prop 1975/76:180 s 163).

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

Det kan inte råda något tvivel om att det är under det beskattningsår då försäljningen äger rum som fastigheten skall vara den väsentliga tillgången och att detta förhållande skall ha varat under större delen av året. Först vid taxeringen för detta beskattningsår finns ju anledning att pröva frågan. Det borde alltså vara likgiltigt om fastigheten före den på så sätt angivna tidpunkten för försäljningen av aktierna varit den väsentliga tillgången eller inte.

Emellertid bör en varning i detta sammanhang ges. Skulle en skattskyldig i ett av honom ägt bolag t ex ”lägga in en rörelse” för att fastigheten vid försäljningen av aktierna i bolaget inte skall anses som bolagets ”väsentliga tillgång”, riskerar han säkerligen att fiscus i en process kan göra gällande att en skentransaktion förekommit. — Den skattskyldige kan komma i en besvärlig situation även om det av honom ägda bolaget driver rörelse vid tidpunkten för fastighetsförvärvet. Skulle bolaget nämligen lägga ned sin rörelse och övergå till att endast förvalta fastigheten kan denna komma att, vid försäljningen av aktierna, vara bolagets väsentliga tillgång. Följden härav blir då att även i detta fall bestämmelsen i 35 § 3 mom. sista stycket skall tillämpas vid vinstberäkningen.

Redan här kan påpekas, att omständigheterna vid den tidpunkt då aktierna avyttrades — inte minst balansräkningens innehåll — torde ha haft avgörande betydelse för utgången i det nu aktuella målet. Att bolaget var rörelsedrivande under mycket lång tid omedelbart före aktieförsäljningen och att bolagets fastigheter under denna tid icke var bolagets väsentliga tillgång hindrade alltså icke att skatteflyktsregeln kunde tillämpas.

Förutsättningarna i det aktuella målet

De parter som målet handlar om benämns här på samma sätt som i regeringsrättens dom — Pettersson, Kommunen, Odensalabolaget och Träbolaget.

Pettersson var sedan början av 1950-talet anställd i sin faders sågverksrörelse. År 1967 övertog han själv rörelsen. Två år senare överfördes den till ett av Pettersson helägt aktiebolag — Odensalabolaget. Samtidigt överfördes de fastigheter — stadsägorna 1422 och 1423 — på vilka sågverksbyggnaderna var uppförda. Odensalabolaget erhöll lagfart på fastigheterna. Ytterligare två år senare offentliggjorde Kommunen ett förslag till stadsplan, som antogs samma år, d v s år 1971. Enligt stadsplanen skulle ett markområde som omfattade bl a stadsägorna 1422 och 1423 utläggas till parkmark. Odensalabolaget stod nu inför ett hot om expropriation av rörelsefastigheterna. Efter en längre tids förhandlingar träffades den 18 november 1974 en överenskommelse mellan Pettersson och Kommunen. Avtalet innebar att Pettersson sålde samtliga aktier i Odensalabolaget till Kommunen. Den 30 oktober 1974 — dagen före utgången av Odensalabolagets räkenskapsår — hade större delen av bolagets tillgångar vid sidan av rörelsefastigheterna överförts till ett annat av Pettersson ägt aktiebolag, Träbolaget. De överförda tillgångarna utgjordes huvudsakligen av inventarier och varulager. Enligt avtalet med Kommunen skulle nämligen sågverksrörelsen avvecklas under en treårsperiod. Avvecklingen skulle ske genom Träbolaget, som också ägde rätt att arrendera Odensalabolagets rörelsefastigheter under avvecklingsperioden.

Kommunen var nu ägare till samtliga aktier i Odensalabolaget. Aktierna hade förvärvats för drygt 1,2 milj. kronor. Var de aktuella stadsägorna egentligen värda så mycket? Knappast. Det högsta värde som parternas värderingsexperter enats om under förhandlingarna var 370 000 kronor. Att värdet på stadsägorna inte översteg detta belopp styrks också av den omständigheten att 1975 års taxeringsvärde endast utgjorde 50 000 kronor. Vid 1975 års taxering kom dock taxeringsnämnden fram till att rörelsefastigheterna utgjorde Oden-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

salabolagets väsentliga tillgång. Skatteflyktsbestämmelsen blev alltså tillämpbar på aktieförsäljningen. Avgörande för detta beslut torde Odensalabolagets balansräkning den 31 oktober 1974 ha varit. Bolaget utvisade då följande ställning i sammandrag. Belopp i tusen kronor.

Likvida medel	127	Diverse skulder	16
Fordringar	7	Investeringsfond	20
Fastigheter	96	Aktiekapital och vinstmedel	194
	230		230

Vid den fortsatta handläggningen av målet hävdade också taxeringsintendenten, att balansräkningen skulle tillmätas avgörande betydelse. Belysande för detta synsätt är följande citat ur protokollet från den muntliga förhandlingen i länsskatterätten.

”Man skall utgå från balansräkningen, vari fastigheten upptagits till 96 420 kronor. Aktielikviden utgjorde 1,2 milj. kronor och inga dolda reserver fanns bland tillgångarna. Efter avdrag för kontanta medel 117 000 kronor avser resten eller cirka 1,0 milj kronor likviden för fastigheten. Således utgör fastigheten bolagets väsentliga tillgång.”

Den överenskomna aktielikviden hade fastställts efter ett mycket omfattande utredningsarbete. Flera värderingsexperter hade varit inkopplade. Den avgörande faktorn vid aktievärderingen var bolagets goda lönsamhetsutveckling. Bolagets aktier bedömdes också ha ett avkastningsvärde, som var väsentligt högre än bolagets synliga substans. Skillnaden ansågs representera goodwillvärdet eller — sett ur Kommunens synpunkt — den intrångsersättning som Odensalabolaget minst borde kunna göra anspråk på vid eventuell expropriation av rörelsefastigheterna.

Med utgångspunkt från ett beräknat avkastningsvärde om drygt 1,2 milj kronor kunde följande konkretisering ske av bolagets nettoförmögenhet. Av sammanställningen kan utläsas, att fastigheterna utgjorde mindre än 30 % av bolagets tillgångar. Belopp i tusen kronor.

Likvida medel enligt balansräkningen		127
Fordringar enligt balansräkningen		7
Fastigheter (högsta värde enligt separata värderingar)		370
Goodwillvärde		754
Bolagets tillgångar (fastigheternas andel 29,4 %)		1 258
Avgår: Skulder enligt balansräkningen	16	
Latent skatteskuld i investeringsfonden	11	27
Bolagets synliga substans netto inkl. immateriella värden		1 231

Väsentlighetsfrågan kan nu sammanfattas på följande sätt. Kommunen har

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

erlagt drygt 1,2 milj kronor för aktierna i Odensalabolaget. Enligt den officiella balansräkningen finns i bolaget likvida medel netto om ca 117 000 kronor. Enligt skattemyndigheten förutsätts resterande del av aktielikviden utgöra ersättning för fastigheterna. De utgör därmed bolagets väsentliga tillgång. Enligt Pettersson har aktielikviden fastställts genom en avkastningsvärdering. Likviden utgör alltså det kapitaliserade värdet av bolagets framtida vinster. Med hjälp av bolagets balansräkning, separat gjorda värderingar av fastigheterna och en indirekt bestämd immateriell tillgångspost har en konkretisering gjorts av den förmögenhetsmassa som aktielikviden representerar. Enligt den beräkningen utgör fastighetsvärdet mindre än 30% av bolagets tillgångar. Fastigheterna är alltså inte bolagets väsentliga tillgång.

Utgången i skattedomstolarna

Som framgår av nedanstående ansåg länsskatterätten i Jämtlands län att fastigheterna inte utgjorde bolagets väsentliga tillgång.

Överlåtelsen den 30 juni 1969 av bl a stadsägorna 1422 och 1423 i Östersunds kommun till Odensala Såg & Hyvleri AB innebar i och för sig sådan överlåtelse som avses i 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen. Vid Petterssons avyttring den 18 november 1974 av aktierna i nämnda bolag till kommunen för ett pris av 1 240 000 kronor kan emellertid för säljaren värdet av stadsägorna inte antagas ha överstigit 370 000 kronor medan köpeskillingen i övrigt i allt väsentligt utgjorde ersättning för det intrång nedläggningen av sågverksrörelsen innebar. Då fastigheterna sålunda inte vid tidpunkten för överlåtelsen av aktierna utgjorde bolagets väsentliga tillgång äger inte heller 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen tillämpning på överlåtelsen. Petterssons talan i denna del bifalles.

Kammarrätten i Sundsvall ansåg inte heller att skatteflyktsbestämmelsen var tillämplig och anförde följande skäl.

Även om viss del av aktielikviden kan hänföras till övervärde på de bolaget tillhöriga fastigheterna ger utredningen emellertid inte stöd för antagande att fastigheterna utgjort bolagets väsentliga tillgång vid avyttringen av aktierna. I likhet med länsskatterätten finner kammarrätten således att förutsättningar ej heller föreligger för att tillämpa 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen.

I sista instans blev utgången den motsatta. Regeringsrättens majoritet fastställde nämligen taxeringsnämndens beskattningsåtgärder med följande motivering.

Försäljningspriset för aktierna i det vid försäljningstidpunkten icke rörelsedrivande Odensalabolaget, 1 240 000 kronor, inkluderar enligt uttalanden under beredningen av förvärvsärendet hos kommunen ersättning för intrång. Sådant intrång kan endast hänföras till de olägenheter som sågverksrörelsen i

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

Träbolaget skulle komma att drabbas av till följd av att den måste nedläggas eller flyttas från de fastigheter som kommunen förvärvat via köpet av Odensalabolaget.

Pettersson intar i målet den ståndpunkten att intrångsersättningen, som han beräknar till drygt 754 000 kronor, är att anse som en tillgång i Odensalabolaget, oaktat den inte förekommer i den balansräkning för bolaget som ligger till grund för köpeskillingen för aktierna i bolaget. Med denna ståndpunkt skulle fastigheterna, som ostridigt utgjorde tillgångar i detta bolag vid sidan av likvida medel och fordringar om netto tillsammans cirka 117 000 kronor, utgöra en mindre del av bolagets samlade tillgångar. Vid en sådan sammansättning av tillgångarna i Odensalabolaget aktualiseras inte tillämpning av regeln i 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen att vinsten vid aktieförsäljning i vissa fall skall beräknas som om avyttringen utgjort en fastighetsförsäljning. Eftersom den såsom intrångsersättning betecknade ersättningen emellertid inte tillförts Träbolaget, som skulle drabbas av olägenheterna och som för övrigt skulle ha haft att redovisa ersättningen som rörelseintäkt, och ej heller någon grund anförts, på vilken ett anspråk på intrångsersättning skulle kunna mot balansräkningens innehåll upptagas som tillgång i Odensalabolaget, kan ersättningen inte tilläggas annan karaktär än den fått i avtalet den 18 november 1974 mellan Pettersson och kommunen, nämligen att vara en del av kommunens köpeskilling för aktierna i Odensalabolaget.

Tillgångarna i Odensalabolaget utgjorde vid aktieförsäljningen i enlighet med det sagda — förutom fastigheterna — endast cirka 117 000 kronor netto i likvida medel och fordringar. Fastigheterna, vilkas realiserade värde framgår av den köpeskilling om 1 240 000 kronor som kommunen erlagt för aktierna i bolaget, måste vid sådant förhållande anses ha utgjort bolaget väsentliga tillgång, och det är uppenbart att kommunens förvärv av aktierna skett uteslutande i syfte att komma i besittning av bolagets fastigheter, som i stadsplan var utlagda som parkmark.

Till följd av vad sålunda anförts och då även i övrigt förutsättningarna härför föreligger skall Petterssons försäljning av samtliga aktier i Odensalabolaget i realisationsvinsthänseende behandlas som om försäljningen avsett fastigheterna. Härvid skall ingångsvärdet beräknas med utgångspunkt i bolagets anskaffningsvärde och såsom köpeskilling gälla det med kommunen avtalade försäljningspriset för aktierna, oavsett att i bolaget vid försäljningstillfället fanns också vissa andra tillgångar än fastigheterna.

En ledamot var skiljaktig och anförde avslutningsvis följande.

Av uppgörelsen mellan kommunen och Pettersson framgår att överlåtelsen den 30 oktober 1974 av vissa tillgångar och skulder från Odensalabolaget till Träbolaget inte omfattat någon rätt att fortsätta rörelsen på fastigheterna utöver avvecklingsperioden om tre år. Avtalet mellan kommunen och Pettersson visar att samtliga därav berörda parter — kommunen, Pettersson, Oden-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

salabolaget och Träbolaget — varit ense om att den principiella rätten att fortsätta sågverksrörelsen som den tidigare bedrivits, d v s goodwillvärdet, och det därtill knutna anspråket på ersättning för intrång vid en rörelsenedläggning till följd av stadsplanens genomförande tillkom Odensalabolaget och kvarstod hos detta bolag. Då rörelsen sedan 1969 bedrivits av Odensalabolaget och Träbolagets övertagande av rörelsens inventarier och varulager endast avsett att genomföra den av den nya stadsplanen föranledda avvecklingen av rörelsen, saknas anledning att i beskattningsärendet frångå parternas inställning i detta hänseende. Med hänsyn härtill samt till den utredning som förebragts i målet om värdet av den ifrågavarande rätten och fastigheternas värde utan denna rätt finner jag att denna och inte fastigheterna varit Odensalabolagets väsentliga tillgång vid avyttringen av aktierna till kommunen. Förutsättningar föreligger därför ej att tillämpa 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen på Petterssons överlåtelse av aktierna i Odensalabolaget till kommunen.

Balansräkningens betydelse — en kritisk kommentar

Utgången i målet tyder på att den balansräkning som upprättats kort tid före aktieöverlåtelsen var av avgörande betydelse vid bedömningen av vilka tillgångar som skulle tas med då väsentlighetsrelationen fastställdes. Visst stöd för ett sådant synsätt erhålls i 19 § bokföringslagen, där det anges att balansräkningen i sammandrag skall redovisa en rörelses samtliga tillgångar och skulder på balansdagen. I sak betyder naturligtvis inte detta att ett företags *samtliga* tillgångar får tas med i en balansräkning — än mindre till marknadsmässiga värden. Den motsättning som råder mellan lagtexten och sistnämnda påstående är endast skenbar. Lagtextens ”samtliga tillgångar” är nämligen i sin tur beroende av när affärshändelser skall bokföras enligt andra regler i bokföringslagen och enligt god redovisningssed. Att ta med det framräknade goodwillvärdet i bokslutet var således inte möjligt i det nu aktuella målet, eftersom värdet avsåg s k upparbetad goodwill — jämför bestämmelserna i 17 § bokföringslagen. Värdet skulle inte heller ha kunnat redovisas som intrångsersättning i bokslutet, eftersom det inte fanns något avtal mellan Odensalabolaget och Kommunen om när, och med vilket belopp ett sådant skadestånd skulle utgå. Av överenskommelsen mellan Kommunen och Pettersson framgår i och för sig att ett anspråk på ersättning för intrång vid en rörelsenedläggning till följd av stadsplanens genomförande tillkom Odensalabolaget. Eftersom anspråket kvarstod hos bolaget borde det efter ägarskiftet ankomma på den nytillsatta ledningen att fullfölja kravet på ersättning. Bolagsrättsligt sett hade i vart fall Pettersson ingenting med saken att göra — och inte heller Träbolaget.

I princip borde frågan om vilka tillgångar som skall tas med vid väsentlighetsbedömningen inte ha någonting med bokföringslagens balansräkningsbegrepp att skaffa. Skillnaden mellan tillgångar och skulder enligt balansräk-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

ningen återspeglar endast undantagsvis marknadsvärdet för ett bolags aktier. Balansräkningen är därför ingen tillförlitlig källa, då man skall bedöma om ett bolags fastighetsbestånd utgör ''väsentlig tillgång''. Den slutsatsen förstärks av den aktuella skatteflyktsbestämmelsens konstruktion. Avsikten är ju att den skall förhindra att realisationsvinster på fastigheter omvandlas till realisationsvinster på aktier eller andelar om detta leder till en lindrigare beskattning. Bestämmelsen innehåller dock ingen beräkningsmetod som visar när åsyftat kringgående föreligger. Ett sådant kringgåendekriterium förutsätter kännedom om hur stor och snabb fastighetens värdeökning varit från den tidpunkt den överfördes till bolaget till dess aktierna säljs. Om fastigheten är ''väsentlig tillgång'' vid den tidpunkten, är detta följaktligen inget mått på skatteflykt. Vilken uppgift fyller i så fall begreppet ''väsentlig tillgång''? Troligtvis har lagstiftaren försökt skapa en enkel tillämpningsregel för ett ekonomiskt sett ganska svårt beräkningsproblem. Ett sätt är att använda sig av ett kriterium som *hindrar* att kringgåendebestämmelsens *skatteeffekter* aktualiseras i sådana fall där skatteflykt inte föreligger. I princip uppnås en sådan effekt om kriteriet väsentlig tillgång används på ett korrekt sätt. Antag att en fastighet överförs till ett bolag och att den inte undergår någon värdestegring men att den utgör bolagets väsentliga tillgång då aktierna säljs. Skatteflyktsregeln blir alltså tillämpbar trots att fastighetsöverföringen knappast ingår som led i en skatteflyktstransaktion. Eftersom fastighetsvärdet utgör den väsentliga delen av aktielikviden erhålls dock ingen realisationsvinst. Skatteeffekten uteblir. Skulle däremot fastigheten ha undergått en kraftig värdestegring slår — under i övrigt lika omständigheter — skatteeffekten igenom med full kraft. Men då kan ju också med fog presumeras, att skatteflykt föreligger.

För att begreppet väsentlig tillgång skall fylla sin ''preventiva'' uppgift måste väsentlighetsfrågan avgöras med ledning av fastighetsbeståndets reella andel av aktielikviden. Uppenbart är i vart fall att ett väsentlighetskriterium som utgår från den officiella balansräkningen inte alltid sållar bort de fastighetsöverföringar som egentligen borde undgå att drabbas av de extraordinära skattekonsekvenser som aktualiseras då skatteflyktsbestämmelsen aktualiseras. Ett exempel på detta är det nu beskrivna målet. Då balansräkningen används som bevismedel vid väsentlighetsbedömningen blir följden att hela aktielikviden förutsätts avse ersättning för bolagets fastighetsbestånd. Företagsekonomiskt sett är det dock mera som tyder på att huvuddelen av aktielikviden utgör ersättning för bolagets affärsvärde. Konsekvensen blir alltså att skatteflyktsbestämmelsen tillämpas på ett fall som sakligt sett inte har någonting att göra med den skatteflykt, som man avsåg att komma till rätta med. Av regeringsrättens dom framgår att målet skulle ha fått en annan utgång, om väsentlighetsfrågan avgjorts med hänsyn till fastighetsbeståndets reella andel av aktielikviden, d v s om hänsyn även tagits till bolagets affärsvärde.

Vid sidan av balansräkningen förefaller Kommunens syfte med aktieaffä-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

ren och sättet att avveckla verksamheten i Odensalabolaget ha haft betydelse för utgången av målet. Det är i och för sig uppenbart att Kommunen önskar förvärva bolagets fastigheter. Men oavsett vem som äger Odensalabolagets aktier kan Kommunen endast komma i besittning av fastigheterna genom ett avtal om köp eller genom ett expropriationsförfarande. I båda fallen aktualiseras ersättning för den skada som Odensalabolagets åsamkas på grund av att sågverksrörelsen måste upphöra. Ett ägarskifte påverkar alltså i princip inte aktielikvidens ekonomiska innebörd. Den ändras inte heller av att Kommunen ämnar avveckla rörelsen eller att avvecklingen organisatoriskt sett sköts av ett fristående bolag — Träbolaget. Vad som påverkas av ägarskiftet är Kommunens förhandlingsposition i och med att ny bolagsstyrelse tillsätts. Att denna omständighet skulle behöva inverka menligt på Petterssons skattesituation förefaller dock långsökt.

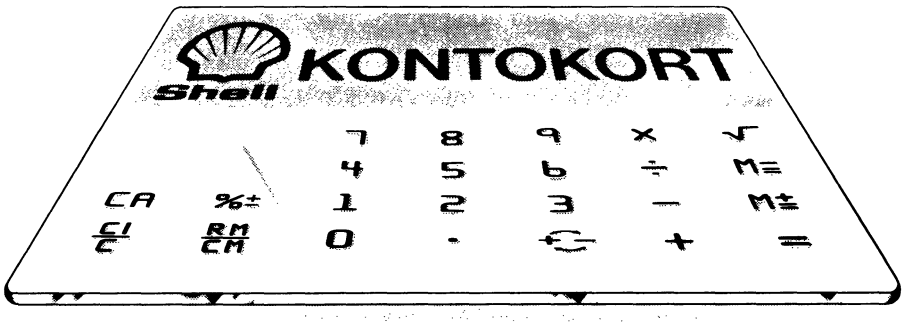
Även Kommunens syfte med aktieförvärvet är att nå en fördelaktig förhandlingsposition betyder ju inte detta att fastigheternas marknadsvärde eller att Odensalabolagets affärsvärde objektivt sett ändras. Tillämpningen av skatteflyktsregeln påverkar dessutom endast aktieöverlåtarens beskattning. Den konkretisering av aktielikviden som måste göras för att fastställa väsentlighetsrelationen borde därför — men också av rättssäkerhetsskäl — enbart bygga på sådana omständigheter som aktieöverlåtaren har kännedom om och kan påverka. Vad Kommunen i detta mål har för syfte med aktieköpet och hur detta syfte sedan förverkligas borde därför följaktligen kunna lämnas därhän, då väsentlighetsfrågan avgörs.

Sammanfattning

Bestämmelserna i 35 § 3 mom sjunde stycket kommunalskattelagen har tillkommit för att hindra skatteflykt genom överflyttningar av fastigheter till bl a aktiebolag inför en förestående försäljning. För att aktieförsäljningar — utan bakomliggande skatteflyktsmotiv — inte skall drabbas av oskäliga skattepåföljder har ett väsentlighetskriterium införts. För att kriteriet väsentliga tillgång skall ge denna preventiva effekt bör bolagets fastighetsbestånd relateras till den förmögenhetsmassa som aktielikviden företagsekonomiskt sett representerar. I regeringsrätten har nu avgjorts ett mål där väsentlighetsfrågan avgjorts med utgångspunkt från den balansräkning som upprättats kort tid före aktieöverlåtelsen. Om detta synsätt blir vägledande för rättstillämpningen, finns en betydande risk för att väsentlighetskriteriet inte ger något skydd mot oskäliga skattepåföljder i de fall aktieöverlåtaren är i god tro och följaktligen bör kunna utgå från att balansräkningen inte betraktas som ett avgörande bevis för vad aktielikviden ekonomiskt sett består av.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18

Det enda bensinkort Du behöver räkna med.

SVERIGES BENSINKORT.

KORTET MED FULL GILTIGHET.

När Du väljer bensinkort för företaget, skall Du givetvis räkna med det kort som har största täckningen över landet. Shell Kontokort. Med det största nätet av servicestationer. Både Shell och Nynäs. Med kontoautomater som tryggar Din drivmedelsförsörjning. Dygnet runt. Landet runt.

Shell har hela fem olika kortalternativ. Från det speciella dieselkortet som gäller enbart för diesel. Till Shell Kontokort som, förutom bensin och diesel, ger tillgång till våra butiker, tvättar, kiosker och verkstäder. Och dessutom till landets SARA Hotell och Restauranger, CHECKER'S, Tre Snäckor och våra övriga vägrestauranger. Plus interRent Biluthyrning där Du alltid får rabatt.

KORTET MED FLEXIBELT FAKTURERINGSSYSTEM.

För att Du lättare skall kunna hålla reda på Dina bil- och resekostnader har Du möjlighet att välja det betalningsalternativ som passar Dig bäst.

Alternativ 1: Sammandragsfaktura med specificerade bilagor som i klartext redovisar inköpsställe, datum, varuslag, volym och belopp per kort.

Alternativ 2: Separatfakturering till varje kostnadsställe (person/bil/avdelning). De specificerade fakturorna kan då skickas till olika adresser, om Du vill.

Fördelarna med Shell Kontokort som företagskort är uppenbara. Hur Du än räknar.

Ring någon av företagsrepresentanterna! Redan idag! Här är deras direktnummer:

Åke Jonsén	08-730 84 93
Henry Wahlgren	08-730 84 67
Lars Tibbelin	08-730 84 66
Rolf Thölin	031-42 73 60
Arne Bengtsson	040-703 60

NYNÄS CHECKER'S interRent Biluthyrning SARA Shell

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-07 17:22:18